

Въ „Вѣкъ,“ година III, се появяватъ нѣколко хубави статии: върху икономическото състояние на страната, върху смущенията въ България, за продигването на земледѣлч. население въ България, по устройството на екзархията—редъ сериозни статии, въ които се поддържаше, че нашата черкова трѣбва да има едно сѣдалище, напр. Търново, защото всѣка помѣстна черкова трѣбва да има своята веднѣжъ за винъги опрѣделена резиденция, че черквата ни трѣбва да гледа да бѣде припозната, да се устрой и да вземе една правилна посока. Сѣдалището въ Орта-къой е една вѣпниюща, една чудовищна неправилност. Орта-къой би могло да се вземе за сѣдалище на екзархията само, когато нашитѣ старци би подписали схизмата и би се отрекли веднѣжъ за винъги отъ признаването на бълг. черква отъ другитѣ. Сѣдалището въ Орта-къой не ползува, то съществено врѣди на българ. народъ (бр. 28). Стига да е въ България резиденцията, редакцията нѣма нищо противъ Търново, Шуменъ, София или Охридъ.

Общественитѣ статии на печата се вземахъ въ внимание въ туй врѣме и Султанътъ, по съвѣтитѣ на своитѣ министри, даде разни права като допустнъ щото населението да се прѣдставява чрѣзъ разни честни личности за да даватъ указания какви прѣобразования трѣбва да ставатъ за благоденствието и общия напрѣдѣкъ, като облекчи дачъка на населението съ прѣмахване на така наречената допълнителна четвъртина отъ десятъка. Вѣстниците обаче заговорихъ йоще по високо. „Вѣкъ“ напечата редъ статии по тѣзи правдини, и искаше свободни избори, свобода на печата, много по-голѣми отъ тѣзи, които съществувахъ, безъ които не може се умиротвори държавата. Като говори за случкитѣ въ Стара-Загора и Шуменъ и като не се съгласява съ официалното съобщение, че тамъ е нѣмало нищо, „Вѣкъ“ иска да се испита работата и да се узнае възстание ли е то, просто съзаклатие ли е или само едно живо изражение на естествени негодувания отъ забѣлѣжителни нѣкои злоупотрѣбления (бр. 42). Въ сжщия бр. „Вѣкъ“ настоява да се амнистиратъ всички политически прѣстѣпници.

Въ слѣдующитѣ си пѣкъ бройове „В.“ писа редъ статии по реформитѣ и поиска българ. езикъ да стане официаленъ въ онѣвъ мѣста, гдѣто живѣхтъ българи, да се приематъ чиновници българи на всѣкъдѣ и пр. и пр. Единъ султански ферманъ отъ 12 декемврий 1875 год. обѣщаваше цѣлъ редъ таквизи реформи. И тогазъ „Вѣкъ“ пакъ трезвенно погледнъ на работата и поиска щото дано този пѣтъ да не стане както съ хатти-хумаюнитѣ отъ по-ранни дати.